

Michael Connelly

Brandhaard

ISBN 978-90-225-7565-9
ISBN 978-94-023-0518-0 (e-boek)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Burning Room*
Vertaling: Martin Jansen in de Wal
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: © iStock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2014 by Hieronymus, Inc.
All rights reserved.

© 2015 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor rechercheur Rick Jackson,
met dank voor je goede werk in de Stad der Engelen,
en de hoop dat je je tweede pensioen haalt.
Laat je niet kisten!*

I

Voor Bosch zag het eruit alsof de verminkte nog eens extra werd verminkt. Corazon stond over de stalen snijtafel gebogen, met haar handen, in bebloed latex gehuld, diep in de opengezaagde borstkas, waar ze aan het werk was met een pincet en een instrument met een langwerpige platte blad, dat ze het 'botermes' noemde. Corazon was niet zo groot en ze moest op haar tenen staan om met haar instrumenten onder in de borstholte te komen. Ze leunde met haar buik tegen de rand van de autopsietafel om in evenwicht te blijven.

Wat Bosch dwarszat aan de gruwelijke aanblik was dat het lijk al zo lang en zo ernstig had geleden. Beide benen ontbraken, de ene arm was geamputeerd bij de schouder en de littekens van oude chirurgische ingrepen zagen er op de een of andere manier rood en vers uit. De mond van de man was geopend in een geluidloze schreeuw. De ogen keken omhoog, alsof ze God in de hemel om genade smeekten. Diep in zijn hart wist Bosch dat de doden dood waren en dat ze niet langer hoefden te lijden onder de wreedheden van het leven, maar hij had toch de neiging om te zeggen: zo is het genoeg geweest. Of te vragen: wanneer houdt het op? Zou de dood geen eind moeten maken aan de kwellingen van het leven?

Maar hij zei niets. Zwijgend keek hij toe zoals hij al honderden keren had gedaan. Want belangrijker dan Bosch' woede en zijn verlangen om zich uit te spreken over het aanhoudende leed dat Orlando Merced was aangedaan, was zijn behoefte aan de kogel die Corazon

uit de wervelkolom van de dode man probeerde los te peuteren.

Corazons hielen raakten de vloer weer. Ze blies haar adem uit en het spatscherm voor haar gezicht besloeg. Door het beslagen plastic keek ze Bosch aan.

‘Ik ben er bijna,’ zei ze. ‘En hoor eens, ze hadden gelijk dat ze toentertijd niet hebben geprobeerd hem eruit te halen. Dan hadden ze zijn hele r-twaalf moeten doorzagen.’

Bosch knikte alleen, wist dat ze het over een van de ruggenwervels had.

Ze draaide zich om naar de tafel waarop ze haar instrumenten had klaargelegd.

‘Ik heb iets anders nodig...’ zei ze.

Ze legde het botermes in de roestvrijstalen spoelbak, waarin een cilindervormige overloop voorkwam dat het stromende water de rand bereikte. Vervolgens bewoog ze haar hand naar de verzameling gesteriliseerde gereedschappen links van de spoelbak, hield hem er even boven en koos ten slotte voor een lange, dunne priem. Daarna stak ze haar handen weer in de borstkas van het slachtoffer. Alle organen en ingewanden waren er al uit gehaald, gewogen en in plastic zakken verpakt, waardoor de borstholte ook werkelijk een holte binnen de opstaande ribben vormde. Ze ging weer op haar tenen staan en met behulp van de spierkracht van haar armen en bovenlichaam en de priem wist ze de kogel uit de ruggenwervel te wippen. Bosch hoorde hem door de ribbenkast stuiteren.

‘Hebbes.’

Ze haalde haar handen uit de borstholte, legde de priem opzij en spoelde de pincet af met het water uit de slang die aan de snijtafel was bevestigd. Daarna stak ze haar hand op om de vondst te bekijken. Ze tikte met de neus van haar schoen op de vloerschakelaar van de tape-recorder en sprak haar bevindingen in.

‘Projectiel verwijderd uit r-twaalf. Het is beschadigd en platgeslagen. Ik zal er een foto van maken en mijn initialen erop zetten voordat ik het overdraag aan rechercheur Hieronymus Bosch van de afdeling Onopgeloste Misdrijven van de politie van Los Angeles.’

Ze tikte weer met de neus van haar schoen op de vloerschakelaar en ze waren weer off the record. Ze glimlachte naar hem door het plastic van haar masker.

‘Sorry, Harry, maar je kent me, alles volgens het boekje.’

‘Het verbaast me dat je het nog weet.’

Corazon en hij hadden ooit iets met elkaar gehad, heel kort maar en lang geleden, en er waren maar weinig mensen die zijn volledige voor-naam kenden.

‘Natuurlijk weet ik het nog,’ zei ze, gespeeld verontwaardigd.

Teresa Corazon maakte een bijna verlegen indruk, wat ze vroeger nooit had gedaan. Ze was destijds een streber geweest en had uiteindelijk bereikt wat ze wilde: de functie van chef-patholoog-anatoom, met alle glamour die erbij hoort, inclusief een realityshow op tv. Maar wanneer je in een overheidsbaan aan je top zit, wil je de politiek in, en politici willen nog wel eens uit de gunst raken. Teresa was na een tijdje hard op haar gezicht gegaan en nu was ze weer waar ze was begonnen, als gewone lijkschouwer met een te hoge werkdruk, net als iedereen bij de dienst. Ze hadden haar tenminste haar eigen autopsiezaal laten houden. Nog wel.

Ze liep met de kogel naar het aanrecht, waar ze er een foto van maakte en er met een permanente fineliner haar initialen op zette. Bosch stond al klaar met een plastic bewijszakje, waar ze de kogel in liet vallen. Vervolgens zette hij zowel haar als zijn eigen initialen op het zakje, wat verplicht was als het om bewijsmateriaal ging. Hij bekeek de kogel door het plastic. Ondanks de misvorming meende hij dat het om een kaliber .308 ging, wat zou inhouden dat hij met een geweer was afgevuurd. Als dat waar was, zou het een belangrijk stukje nieuwe informatie in het onderzoek zijn.

‘Blijf je voor de rest, of ging het je alleen hierom?’

Ze vroeg het alsof er tussen hen iets heel anders gaande was. Hij hield het zakje voor haar op.

‘Ik denk dat ik maar beter aan het werk kan gaan. Er zijn een hoop ogen op deze zaak gericht.’

‘Best. Nou, dan maak ik het zelf wel af. Waar is je partner trouwens?’

Ik dacht dat ik jullie samen in de gang had gezien.'

'Ze moest iemand bellen.'

'O, ik dacht dat ze ons misschien wat privacy wilde gunnen. Weet ze het van jou en mij?'

Ze glimlachte en knipperde met haar ogen, waarop Bosch opgelaten de andere kant op keek.

'Nee, Teresa. Je weet dat ik dat soort dingen niet aan de grote klok hang.'

Ze knikte.

'Dat heb je nooit gedaan. Je bent altijd iemand geweest die zijn geheimen strikt voor zichzelf houdt.'

'Dat probeer ik althans,' zei hij. 'Trouwens, het is lang geleden.'

'En het vuur is gedooft, bedoel je?'

Hij kwam weer ter zake.

'Over de doodsoorzaak. Je bent niks tegengekomen wat afwijkt van de rapportage van het ziekenhuis, hè?'

Corazon, ook weer bij de les, schudde haar hoofd.

'Nee, geen nieuwe bijzonderheden. Sepsis. Bloedvergiftiging, in gewone taal. Zet dat maar in je persverklaring.'

'En je kunt die zonder problemen in verband brengen met het schot? Ben je bereid dat te getuigen?'

Ze knikte al voordat Bosch was uitgesproken.

'Meneer Merced is gestorven aan bloedvergiftiging, maar als doodsoorzaak vermeld ik moord. Een moord die tien jaar geduurd heeft, Harry, en ik ben graag bereid dat voor de rechtbank te verklaren. Ik hoop dat de kogel je helpt de dader te vinden.'

Bosch knikte en sloot zijn hand om het plastic zakje met de kogel.

'Dat hoop ik ook,' zei hij.

2

Bosch nam de lift omhoog naar de begane grond. De county had de afgelopen paar jaar dertig miljoen gespendeerd aan de renovatie van het lijkschouwerskantoor, maar de liften gingen nog net zo langzaam als altijd. Hij trof Lucia Soto bij het laadperron achter het gebouw, waar ze tegen een lege verrijdbare brancard geleund stond en naar het schermpje van haar telefoon staarde. Ze was klein van stuk, goed geproportioneerd en woog hooguit vijfenvijftig kilo. Ze was gekleed in zo'n modieus broekpak dat geliefd was bij vrouwelijke rechercheurs. Het stelde haar in staat haar pistool in een holster op haar heup te dragen in plaats van in haar tas. Het straalde macht en autoriteit uit op een manier die een jurk nooit zou kunnen. Dit broekpak was donkerbruin en ze droeg er een crèmekleurige blouse bij. Beide kleuren goed bij haar gladde, donkere huid.

Ze keek op toen Bosch kwam aanlopen en ging onmiddellijk recht op staan, als een kind dat wordt betrap bij iets wat het niet mag.

'Ik heb hem,' zei Bosch.

Hij liet haar het bewijszakje met de kogel zien. Soto pakte het van hem aan en keek enige tijd door het plastic naar de kogel. Achter haar kwamen twee lijkensjouweraars aanlopen, ze pakte de lege brancard en reden die naar de deur van wat bekendstond als de Grote Crypte. Het was een nieuw bijgebouw, een sterk gekoelde ruimte zo groot als een markthal, waar de lijken werden verzameld totdat ze aan de beurt waren voor autopsie.

‘Hij is groot,’ zei Soto.

Bosch knikte.

‘En lang,’ zei Bosch. ‘Ik denk dat we op zoek zijn naar een geweer.’

‘Hij is flink misvormd,’ zei Soto. ‘Platgeslagen.’

Ze gaf hem het zakje terug en Bosch borg het op in de zijzak van zijn jasje.

‘Maar er is genoeg van over voor een vergelijking, denk ik,’ zei hij.

‘Misschien hebben we geluk.’

De twee mannen achter Soto openden de schuifdeur van de Grote Crypte en reden de brancard naar binnen. Een golf koude lucht die een ondefinieerbare chemische geur met zich meevoerde, trok over het laadperron. Soto draaide zich op tijd om om een blik in de reusachtige gekoelde ruimte te kunnen werpen. De lijken waren rij na rij tot vierhoog in roestvrijstalen stellingen neergelegd. De doden waren afgedekt met een zwart, plastic zeil dat de voeten vrijliet, en de kartonnen kaartjes die met een touwtje aan de tenen waren gebonden wapperden in de wind van de ventilators.

Soto, een tint bleker geworden, draaide zich snel weer om.

‘Alles oké?’ vroeg Bosch.

‘Ja, best,’ zei ze. ‘Alleen dat daar jaagt me de stuipen op het lijf.’

‘Eigenlijk is het een hele verbetering. Vroeger stonden de brancards met de lijken in de gangen. Soms, na een druk weekend, lagen er twee of drie op elkaar. Dan kon het hier flink stinken.’

Ze stak haar hand op om te voorkomen dat hij er meer over zou vertellen.

‘Alsjeblieft, zijn we hier klaar?’

‘Ja, we zijn klaar.’

Hij liep weg en Soto kwam hem achterna. Ze bleef een stap achter hem lopen, wat wel vaker gebeurde, hoewel Bosch niet wist of ze het bewust deed, uit een soort respect voor zijn leeftijd en rang, of om een andere reden. Hij liep naar de treden aan het eind van het laadperron. Dat was de kortste weg naar het parkeerterrein voor bezoekers.

‘Wat gaan we nu doen?’ vroeg ze.

‘Eerst naar Vuurwapens met de kogel,’ zei Bosch. ‘Over geluk ge-

sproken... het is woensdag, dus we hoeven geen afspraak te maken. Daarna gaan we naar Hollenbeck om het dossier en het bewijsmateriaal op te halen. En dan gaan we aan de slag.'

'Oké.'

Ze liepen de treden af en staken het parkeerterrein voor personeel over. Dat voor bezoekers was aan de zijkant van het gebouw.

'Is het gelukt met je telefoontje?' vroeg Bosch.

'Wat?' zei Soto verbaasd.

'Je zei dat je iemand moest bellen.'

'O, ja, dat klopt. Sorry.'

'Geen probleem. Maar is het gelukt?'

'Ja, dank je.'

Bosch durfde te wedden dat ze niet echt iemand hoefde te bellen. Hij vermoedde dat Soto niet bij de autopsie had willen zijn omdat ze nog nooit een leeggehaald menselijk lichaam had gezien. Want Soto was niet alleen nieuw bij Onopgeloste Misdrijven, maar ook nieuw bij Moordzaken. Dit was de derde zaak waaraan ze met Bosch werkte en de enige met een lijk dat nog vers genoeg was om er autopsie op te kunnen uitvoeren. Soto had waarschijnlijk niet verwacht dat ze autopsies zou moeten bijwonen toen ze zich voor de cold cases van Onopgeloste Misdrijven aanmeldde. De aanblik en de geuren waren het moeilijkst om aan te wennen als je moordzaken ging doen. Bij cold cases had je van beide geen last.

In de afgelopen jaren waren de misdaadcijfers in Los Angeles aanzienlijk gedaald, over de hele linie, ook en vooral het aantal moorden. Dit had een verschuiving in het onderzoekswerk en de andere taken van de LAPD tot gevolg gehad. Nu er minder lopende moordzaken waren, had het departement meer de nadruk gelegd op het afwerken van cold cases. En aangezien er van de afgelopen vijftig jaar meer dan tien-duizend onopgeloste moorden in de boeken stonden, was er genoeg te doen. De afdeling Onopgeloste Misdrijven was in het afgelopen jaar in omvang bijna verdrievoudigd en had nu haar eigen korpsleiding, bestaande uit een hoofdinspecteur en twee inspecteurs. Er waren veel ervaren rechercheurs overgekomen van Moordzaken Speciaal en ande-

re elite-eenheden binnen de divisie Berovingen-Moordzaken. Er was ook een groep jonge rechercheurs met weinig of geen onderzoekservaring aangesteld. De filosofie die door de korpsleiding vanaf de tiende verdieping naar beneden werd doorgegeven, was dat we nu in een nieuwe wereld leefden, met nieuwe technologieën en nieuwe manieren om naar de dingen te kijken. Hoewel er in politieonderzoeken niets boven knowhow ging, was er ook niets op tegen die te combineren met nieuwe visies en een ander soort levenservaring.

Deze nieuwe groep rechercheurs, de Mod Squad, zoals die door sommigen spottend werd genoemd, was om uiteenlopende redenen – variërend van politieke connecties tot een afwijkende manier van denken, bijzondere vaardigheden en onderscheidingen voor heldhaftig gedrag in diensttijd – aan de eenheid Onopgeloste Misdrijven toegevoegd. Een van de nieuwe rechercheurs was IT'er geweest voor een ziekenhuisketen voordat hij bij de politie kwam en had de moord op een patiënt opgelost met behulp van het gecomputeriseerde verzendingssysteem voor recepten. Een ander had als student aan Rhodes scheikunde gestudeerd. Er was zelfs een rechercheur die bij de recherche van de Nationale Politie van Haïti had gewerkt.

Soto was pas achtentwintig en maakte nog geen vijf jaar deel uit van het korps. Ze was een 'kale mouw' – had nog geen strepen van een rang op haar uniform – en had de sprong naar de recherche kunnen maken omdat ze tweetalig was. Ze was van Mexicaans-Amerikaanse afkomst en sprak zowel vloeiend Spaans als Engels. Ze had de traditionele weg naar de recherche ook aanzienlijk kunnen inkorten doordat ze van de ene dag op de andere een mediasensatie werd na een dodelijke schietpartij bij een gewapende overval op een drankwinkel in Pico-Union. Zij en haar partner stonden opeens oog in oog met vier gewapende overvallers. Haar partner werd doodgeschoten, maar Soto schoot twee van de overvallers neer en hield de overige twee in een steegje onder schot totdat het SWAT-team arriveerde om ze te arresteren. De overvallers waren leden van 13th Street, een van de gewelddadigste bendes van de stad, en Soto's heldendaad was breed uitgemeten in de kranten, op internet en op tv. Korpschef Gregory Malins had haar na-

derhand beloond met de onderscheiding voor moedig gedrag. Haar partner had de onderscheiding ook gekregen, postuum.

Hoofdingspecteur George Crowder, de nieuwe commandant van de eenheid Onopgeloste Misdrijven, had besloten dat hij de nieuwe krachten het best in de eenheid kon integreren door alle bestaande partnerschappen open te breken en iedere rechercheur met onderzoekservaring te koppelen aan een nieuwe rechercheur zonder ervaring. Bosch was de oudste man van de eenheid en had de meeste dienstjaren. Dus werd hij gekoppeld aan de jongste nieuweling... Soto.

‘Harry, jij bent een oude rot in het vak,’ had Crowder hem uitgelegd. ‘Ik wil dat jij het groentje onder je hoede neemt.’

Hoewel Bosch er niet bijzonder blij mee was dat hij aan zijn leeftijd en status werd herinnerd, stond hij positief tegenover zijn nieuwe taak. Hij was begonnen aan wat zijn laatste jaar bij de politie zou kunnen worden, want de klok tikte door naar zijn vervroegde uittrekking. Voor hem had elke dag die hij nog kon werken een gouden randje. De uren waren als diamantjes, kostbaarder dan wat ook ter wereld. Hij dacht dat dit misschien een goede manier was om zijn carrière af te ronden, door een onervaren rechercheur op te leiden en aan hem door te geven wat hij zelf had opgestoken. Toen Crowder hem vertelde dat zijn nieuwe partner Lucia Soto zou zijn, was hij aangenaam verrast geweest. Net als iedereen binnen het korps had hij gehoord van Soto’s acties tijdens het vuurgevecht. Bosch wist hoe het was om tijdens je dienst iemand te moeten doden, en ook om je partner te verliezen. Hij was zich bewust van de mengeling van verdriet en schuldgevoel waaronder Soto gebukt ging. Hij meende dat Soto en hij goed zouden kunnen samenwerken en dat hij haar tot een gedegen rechercheur zou kunnen opleiden.

Het bood Bosch nóg een aardig voordeel om met Soto samen te werken. Omdat ze een vrouw was, hoefden ze geen hotelkamer te delen als ze voor een zaak op reis waren. Ze zouden ieder hun eigen kamer krijgen. Dat was geweldig, want voor cold cases moesten ze vaak op reis. Meestal verlieten degenen die dachten dat ze ongestraft een moord hadden kunnen plegen de stad, in de hoop dat ze, door een

fysieke afstand tussen henzelf en hun misdaden te creëren, uit handen van de politie konden blijven. Nu kon Bosch het eind van zijn rit bij de politie uitzitten zonder een badkamer te hoeven delen of te moeten luisteren naar het gesnurk – en andere geluiden – van een partner in een kleine tweepersoonskamer van een Holiday Inn.

Soto mocht dan geen moment hebben gearzeld toen ze in dat steegje tegenover meerdere daders had gestaan en haar wapen had getrokken, een autopsie bijwonen ging haar blijkbaar te ver. Ze had zich die ochtend, toen Bosch haar vertelde dat ze een vers lijk hadden en naar de Dienst Lijkschouwing moesten voor de autopsie, al weinig enthousiast getoond. Soto's eerste vraag was geweest of het nodig was dat beide leden van het onderzoeksteam daarbij aanwezig waren. In de meeste cold cases was het lijk jarenlang begraven geweest en waren de oude autopsierapporten en het bewijsmateriaal de enige zaken die ontleed hoefden te worden. Onopgeloste Misdrijven gaf Soto de kans om aan de belangrijkste zaken te werken – moorden – zonder de noodzaak autopsies bij te wonen of, wat daarmee te vergelijken was, op plaats delict aanwezig te zijn.

Tenminste, zo had het geleken tot die ochtend, toen Bosch was gebeld door Crowder.

De hoofdinspecteur had Bosch gevraagd of hij de *Los Angeles Times* van die ochtend had gelezen en Bosch had dat ontkend, waarna de hoofdinspecteur hem had verteld over het artikel op de voorpagina, dat de aanzet zou zijn voor de nieuwe zaak van Bosch en Soto. Terwijl Bosch luisterde, klapte hij zijn laptop open en ging naar de website van de krant, die ook ruime aandacht aan het verhaal besteedde.

De krant meldde dat Orlando Merced was overleden. Tien jaar daarvoor was Merced in Los Angeles beroemd geworden als slachtoffer, het onbedoelde doelwit van een aanslag op Mariachi Plaza in Boyle Heights. De kogel die Merced in de buik had getroffen, was afkomstig geweest uit de richting van Boyle Avenue en men ging ervan uit dat het een afzwaaiër was van een schotenwisseling tussen twee straatbendes.

Het incident had op zaterdagmiddag om vier uur plaatsgevonden.

Merced was op dat moment eenendertig jaar oud en lid van een mariachiband waarin hij de vihuela bespeelde, een vijfsnarig instrument dat eruitziet als een gitaar en dat bepalend is voor de typerende sound van Mexicaanse volksmuziek. Hij en de drie maten van zijn band waren net als andere mariachibands naar het plein gekomen in de hoop er werk te vinden: een optreden in een restaurant of op een *quinceañera*- of huwelijksfeestje. Merced was een grote man met een dikke buik, en de kogel, die uit het niets op hem af was gekomen, had de mahoniehouten klankkast van zijn instrument doorboord en was zijn buik binnengedrongen om uiteindelijk plat te slaan op zijn twaalfde ruggewervel.

Merced zou normaal gesproken gewoon het zoveelste slachtoffer zijn in een stad waar de pers kortstondig op dit soort incidenten duikt, dus hij werd een item van dertig seconden op de Engelstalige nieuwszenders, kreeg een artikeltje van vier alinea's in de *Times* en werd iets uitgebreider belicht door de Spaanstalige media.

Maar een simpele speling van het lot veranderde dat. Merced en zijn band, Los Reyes Jalisco, hadden drie maanden daarvoor opgetreden op het huwelijksfeest van gemeenteraadslid Armando Zeyas, en Zeyas voerde op dat moment campagne om burgemeester te worden.

Merced overleefde het. De kogel had zijn wervelkolom beschadigd en Merced raakte niet alleen verlamd, hij werd ook een politiek item. Zeyas' verkiezingscampagne werd aangepast en Zeyas nam hem in een rolstoel mee naar al zijn politieke optredens en speeches. Hij gebruikte Merced als symbool voor het gebrek aan aandacht voor East Los Angeles. De misdadcijfers waren er hoog, maar de politie besteedde er weinig aandacht aan en degene die Merced had neergeschoten was nog steeds niet gepakt. De controle op gewelddadige bendes was nihil, de meest elementaire publieksdiensten van de overheid schoten tekort en lang geleden geplande projecten, zoals de uitbreiding van de Metro Gold Line, werden almaar uitgesteld. Zeyas beloofde de burgemeester te worden die daar verandering in zou brengen en hij gebruikte Merced en East L.A. als basis voor een aanpak die hem van zijn grote groep mededingers moest onderscheiden. Hij haalde de

eindstreep en won de verkiezingen relatief eenvoudig. Al die tijd was Merced aan zijn zijde, zittend in zijn rolstoel, gekleed in zijn *charro*-pak, en soms zelfs in de met bloed besmeurde blouse die hij droeg op de dag dat hij werd neergeschoten.

Zeyas maakte twee termijnen vol. East L.A. kreeg nieuwe aandacht van de politie en de rest van de stad. De misdaadcijfers gingen omlaag. De Gold Line werd uitgebreid – er kwam zelfs een station onder Mariachi Plaza – en de burgemeester koesterde zich in de gloed van zijn successen. Maar de man die Orlando Merced had neergeschoten werd nooit gepakt, en in de loop der jaren richtte de kogel in Merced's lichaam nog meer schade aan. Infecties leidden tot talloze ziekenhuisopnames en operatieve ingrepen. Eerst verloor hij zijn ene been, daarna het andere. Vervolgens, om het allemaal nog erger te maken, hadden ze de arm – met de hand die ooit de ritmische Mexicaanse klanken uit zijn instrument had getoverd – moeten amputeren.

En uiteindelijk was Orlando Merced overleden.

‘De bal ligt nu bij ons,’ had Crowder tegen Bosch gezegd. ‘Het kan me niet verdommen wat de kranten zeggen, wij bepalen of dit moord is of niet. Als zijn dood medisch kan worden toegeschreven aan die kogel van tien jaar geleden, heropenen we de zaak en gaan jij en Lucky Lucy die doen.’

‘Begrepen.’

‘De autopsie moet aantonen dat het moord is, anders wordt alles tegelijk met Merced begraven.’

‘Begrepen.’

Bosch weigerde nooit een zaak, want hij wist dat er niet veel meer zouden komen. Maar hij vroeg zich wel af waarom Crowder het Merced-onderzoek aan hem en Soto had gegeven. Hij wist dat er vanaf het eerste begin was aangenomen dat de kogel die Merced had getroffen afkomstig was uit een wapen van een lid van een straatbende. Dit hield in dat een nieuw onderzoek zich zou concentreren op White Fence en andere prominente bendes van East L.A. die in Boyle Heights actief waren. Het zou vooral een Spaanstalige zaak worden en hoewel Soto de taal vloeiend sprak, was Bosch' kennis ervan

beperkt. Hij kon iets te eten bestellen bij een tacotruck, of een verdachte opdragen op zijn knieën te gaan zitten en zijn handen achter zijn hoofd te houden. Maar een gericht, diepergaand verhoor in het Spaans ging hem boven de pet. Dat zou hij aan Soto moeten overlaten en zij, meende hij, had daar nog niet genoeg ervaring voor. Hun eenheid beschikte over minstens twee andere teams die goed Spaans spraken en meer onderzoekservaring hadden. Crowder had een van die teams kunnen kiezen.

Dat Crowder niet voor de juiste en voor de hand liggende keuze was gegaan, maakte Bosch argwanend. Het was natuurlijk mogelijk dat de beslissing om het team-Bosch-Soto op de zaak te zetten van de korpsleiding afkomstig was. Het zou een onderzoek worden dat veel media-aandacht zou krijgen, en met Soto – de beroemde agent – op de zaak, zou de verslaggeving van de pers positief kunnen worden beïnvloed. Een donkerder alternatief was dat Crowder hoopte dat het team-Bosch-Soto zou falen, en dat hij zich voor iedereen zichtbaar wilde verzetten tegen de manier waarop de korpsleiding de eenheid Onopgeloste Misdrijven had vormgegeven. De beslissing van de korpschef om jonge, onervaren mensen te koppelen aan doorgewinterde rechercheurs, om ze later te laten doorstromen naar Berovingen-Moordzaken, was niet bij iedereen goed gevallen. Misschien wilde Crowder de korpschef onder de neus wrijven dat hij moest breken met die aanpak.

Bosch probeerde de speculaties over Crowders motieven uit zijn hoofd te zetten toen ze de hoek om liepen en bij het parkeerterrein voor bezoekers kwamen. Hij maakte een planning voor wat ze die dag zouden doen en bedacht dat ze zich maar een kilometer van bureau Hollenbeck en zelfs nog dichterbij Mariachi Plaza bevonden. Ze konden er via Mission Road en East 1st Street, onder de 101 door, naartoe rijden. In hooguit tien minuten. Hij besloot de volgorde van de tussenstops, zoals hij die aan Soto had verteld, om te draaien.

Ze waren halverwege het parkeerterrein toen Bosch achter zich Soto's naam hoorde roepen. Hij draaide zich om en zag een vrouw met een draadloze microfoon over het parkeerterrein voor personeel hun kant op komen. Achter haar probeerde een cameraman zijn camera in

positie te houden terwijl hij zich tussen de geparkeerde auto's door wrong.

'Shit,' zei Bosch.

Bosch keek of hij meer mensen van de pers zag. Iemand – misschien Corazon – had ze getipt.

Bosch had de vrouw eerder gezien, maar hij kon zich niet herinneren van welk nieuwsprogramma ze was, of op welke persconferentie dat was geweest. Maar hij kende haar niet en zij kende hem ook niet. Ze liep met haar microfoon recht op Soto af. Soto was bij de pers bekender dan hij. Of dat was in de afgelopen jaren in elk geval zo geweest.

'Rechercheur Soto, Katie Ashton, Channel Five, kent u me nog?'

'Eh, ik geloof...'

'Wordt de dood van Orlando Merced nu officieel als moord gezien?'

'Nog niet,' zei Bosch snel, hoewel de camera niet op hem was gericht.

Zowel de cameraman als de reporter draaide zich naar hem om. Dit was niet wat hij wilde, in het nieuws zijn. Maar hij wilde wel de kans grijpen om de pers in deze zaak een paar stappen voor te blijven.

'De Dienst Lijkschouwing zal de medische gegevens van meneer Merced evalueren en op grond daarvan een beslissing nemen. We hopen binnenkort meer te weten.'

'Betekent dit de herstart van het onderzoek naar het neerschieten van meneer Merced?'

'De zaak loopt nog steeds en dat is alles wat we op dit moment te zeggen hebben.'

Zonder nog iets tegen hem te zeggen draaide Ashton zich een kwartslag om en hield ze de microfoon onder Soto's neus.

'Rechercheur Soto, u bent door de LAPD onderscheiden voor moedig gedrag tijdens de schietpartij op Pico-Union. Gaat u nu een klopjacht houden op degene die Orlando Merced heeft neergeschoten?'

'Ik ga op niemand een klopjacht houden.'

Bosch wrong zich langs de cameraman, die half voor hem stond om